

хининъ, той казва: Проработи този хининъ, излѣкува ме. Въ сжщностъ хининътъ не го е излѣкувалъ, но мисълта, въртата му въ хинина сж го излѣкували. Мощна е силата на мисълта.

Единъ отъ чиновниците въ едно учреждение, като отивалъ на работа, още на първия етажъ го срещналъ единъ отъ другаритѣ му съ следнитѣ думи: Какъ си, приятелю? — Добре съмъ. — Не ми се виждашъ добре. Той продължилъ да се качва нагоре, но на втория етажъ го посрещналъ вториятъ му другаръ и казалъ: Какъ си? Виждашъ ми се малко пожълтѣлъ. — Добре съмъ, нищо не ми е. На третия етажъ го посрещналъ третиятъ другаръ и го запиталъ: Да не си боленъ? Виждашъ ми се слабъ, измжченъ. — Нищо не ми е. Той казалъ на другаритѣ си, че е здравъ, но тѣхната мисълъ започнала да работи въ него. Докато се качвалъ на четвъртия етажъ, той взелъ вече да се чувства слабъ, немощень. И на този етажъ го посрещналъ четвъртиятъ му другаръ, който далъ видъ, че се очудва на неговата слабостъ. Това било достатъчно вече да се убеди, че наистина е боленъ. Като влѣзълъ въ стаята си, той решилъ да отиде при началника и да го помоли за десетдневенъ отпускъ по болестъ. Началникътъ му далъ отпускъ, но всичката негова работа възложилъ на четирмата му другари, за тѣхната необмислена шега.

Съвременнитѣ хора често си служатъ съ този методъ. Нѣкой трѣгне въ правия пжтъ, но кой какъ го срещне, все му казва, че нищо нѣма да придобие въ този пжтъ. — Не, този методъ не е правъ. Щомъ нѣкой човѣкъ предприеме нѣщо добро, кажете му, че ще успѣе. Щомъ го насърчите, работитѣ му ще трѣгнатъ напредъ. Каквото човѣкъ каже, това става. Следователно, хората сами могатъ да си внушаватъ и доброто, и злото. Тѣ сами могатъ да се вдъхновяватъ, да се поощряватъ къмъ добро. Човѣкъ не може да намѣри истината изведнѣжъ, но като вложи въ себе си мисълта, че ще я постигне, единъ день все ще я намѣри.

И тѣй, мисълта е мощна сила, но за да се проектира, човѣкъ не трѣбва да допуща никакво съмнение. Каже ли, че нѣщо може да стане, той трѣбва да остави мисълта да работи. Който оставя мисълта си да работи, той е онзи, който слуша гласа на своя пастиръ. Не е човѣкътъ, който слуша своя пастиръ, но мисълта му; не е почвата, която е създала дървото. Дървото има съвършено другъ произходъ. Не е човѣкътъ, който е създалъ мисълта. Всѣка мисълъ